

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Jerzy Szczurewski (spr.)
Sędziowie	SSA Halina Czaban Del. SSO Sławomir Cilulko
Protokolant	Anna Kuklińska

przy udziale Prokuratora Elżbiety Biernackiej

po rozpoznaniu 8 sierpnia 2018 r.

sprawy:

M. S. oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

D. W. oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 16 stycznia 2018 r. sygn. akt II K 113/16

I. Utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części.

II. Zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: M. S. 1300 (jeden tysiąc trzysta) złotych, D. W. 400 (czterysta) złotych tytułem opłat za II instancję i obciąża ich pozostałymi kosztami za postępowanie odwoławcze w częściach równych.

UZASADNIENIE

M. S. i D. W. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 14 listopada 2014 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadzając w błąd upoważnionego pracownika (...) SA co do zamiaru sprzedaży jachtu motorowego m-ki N. (...) przez firmę (...) wO., doprowadzili do zawarcia umowy leasingu finansowego nr (...) na kwotę 574.126,00 zł na firmę (...) z o.o. z siedzibą w W. na leasing jachtu motorowego m-ki N. (...) nr (...), choć w rzeczywistości taki jacht nie został zbudowany i sprzedany, w wyniku czego doprowadzili (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia swym mieniem w kwocie udzielonego leasingu przy czym stanowi to mienie znacznej wartości

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

a nadto **M. S.** oskarżonego, o to że:

II. w dniu 26 maja 2014 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z H. i T. B. jako właścicielem firmy (...) Sp. z o.o. z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd upoważnionego pracownika (...) SA co do zamiaru wybudowania jachtu motorowego m-ki N. (...) przez firmę (...) w O. doprowadził do zawarcia umowy leasingu finansowego o nr (...) na firmę (...) Sp. z o.o. na leasing jachtu motorowego m-ki N. (...) nr (...), podczas gdy jacht taki nigdy nie został wybudowany, a po przelaniu środków leasingowych w kwocie 500.549 zł na konto firmy nie podjęli ich spłaty w wyniku czego doprowadzili (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie udzielonego leasingu przy czym stanowi to mienie znacznej wartości

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

III. w dniu 30 czerwca 2014 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z T. B., z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadzając w błąd upoważnionego pracownika (...) SA co do zamiaru wybudowania jachtu motorowego m-ki N. (...) przez firmę (...) w O., doprowadził do zawarcia umowy leasingu finansowego nr (...) na firmę (...) w C. na leasing jachtu motorowego m-ki N. (...) nr (...), choć w rzeczywistości taki jacht nie powstał, a następnie po przelaniu środków leasingowych firmie (...) w C. w kwocie 500.549,00 zł netto nie podjął ich spłaty, w wyniku czego doprowadził (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia swym mieniem w kwocie udzielonego leasingu przy czym stanowi to mienie znacznej wartości

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

IV. w dniu 30 września 2014 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z T. B. z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadzając w błąd upoważnionego pracownika (...) SA co do zamiaru sprzedaży jachtu żaglowego m-ki N. (...) przez firmę (...) doprowadził do zawarcia umowy leasingu finansowego nr (...) na firmę (...) (...)-(...) W. (...) na leasing jachtu żaglowego m-ki N. (...) nr (...), choć w rzeczywistości taki jacht nie został sprzedany, a następnie po przelaniu środków leasingowych firmie (...) w kwocie 240.000 zł netto nie podjął się ich spłaty, w wyniku czego doprowadził (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia swym mieniem w kwocie udzielonego leasingu przy czym stanowi to mienie znacznej wartości

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

V. w okresie od 13 września do 16 września 2013 r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, z góry powziętym zamiarem po uprzednim złożeniu w umowie przewłaszczenia na zabezpieczenie rzeczy oznaczonych co do tożsamości zawartej z (...) Sp. z o.o. z dnia 13 września 2013 r. nieprawdziwego pisemnego oświadczenia co do własności jachtu żaglowego (...) co miało istotne znaczenie dla zawieranej później umowy leasingowej, wprowadził w błąd upoważnionego przedstawiciela (...) Sp. z o.o. co do zamiaru sprzedaży jachtu motorowego N. C. (...) przez firmę (...) Sp. z o.o. doprowadzając do zawarcia w dniu 16 września 2013 r. umowy leasingu operacyjnego o nr (...) na kwotę netto 350.000 zł na firmę (...) na leasing jachtu motorowego m-ki N. (...) nr (...), który faktycznie nie został wybudowany, czym doprowadził (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie udzielonego leasingu, przy czym stanowi to mienie znacznej wartości

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VI. w dniu 17 września 2013 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, z góry powziętym zamiarem wprowadzając w błąd upoważnionego pracownika (...) Sp. z o.o. co do zamiaru sprzedaży jachtu motorowego m-ki N. (...) przez firmę (...) Sp. z o.o., doprowadził do zawarcia umowy leasingu operacyjnego nr (...) na kwotę netto 455.966,000 zł na firmę (...) na leasing jachtu motorowego m-ki N. (...) nr (...), choć w rzeczywistości taki jacht został zbudowany i sprzedany innej firmie, w wyniku czego doprowadził (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia swym mieniem w kwocie udzielonego leasingu, przy czym stanowi to mienie znacznej wartości

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 16 stycznia 2018 r., sygn. akt II K 113/16:

I. oskarżonego **M. S.** w ramach zarzucanych mu czynów opisanych w punktach II i III (odpowiednio III i V w akcie oskarżenia) uznał za winnego tego że:

- w dniu 26 maja 2014 r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez inną osobę udzielił H. B. i T. B. – właścicielom firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. pomocy do dokonania przestępstwa oszustwa na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W. w ten sposób, iż wystawił dokumenty potwierdzające zamiar wybudowania jachtu motorowego m-ki (...) przez firmę (...) w O., w oparciu o które doszło do zawarcia umowy leasingu finansowego o nr (...) pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a firmą (...) Sp. z o.o., której przedmiotem był leasing jachtu motorowego m-ki (...), nr (...), podczas gdy jacht taki nigdy nie został wybudowany, gdzie po przelaniu środków leasingowych w kwocie 500.549 zł na konto tej firmy małżonkowie B. nie podjęli ich spłaty, w wyniku czego doprowadzili (...) S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie udzielonego leasingu, która to kwota stanowiła mienie znacznej wartości;

- w dniu 30 czerwca 2014 r. w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez inną osobę udzielił T. B. pomocy do dokonania przestępstwa oszustwa na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w ten sposób, iż wystawił dokumenty potwierdzające zamiar wybudowania jachtu motorowego m-ki N. (...) przez firmę (...) w O., w oparciu o które doszło do zawarcia umowy leasingu finansowego nr (...) pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a T. B. prowadzącym firmę (...) z siedzibą w C., której przedmiotem był leasing jachtu motorowego m-ki (...) nr (...), gdzie po przelaniu środków leasingowych w kwocie 500.549 zł na konto tej firmy (...) nie podjął ich spłaty, w wyniku czego doprowadził (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie udzielonego leasingu, która to kwota stanowiła mienie znacznej wartości;

przy czym popełnienia tych czynów dopuścił się działając w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób, tj. w warunkach określonych w art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 roku i przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. uznał go za winnego popełnienia czynów wyczerpujących dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, za co na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę pozbawienia wolności w rozmiarze 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy oraz karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 100,00 (stu) zł;

II. oskarżonego **M. S.** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I, IV, V i VI (odpowiednio IV, VI, VII i VIII w akcie oskarżenia) z tym ustaleniem, iż odnośnie czynu opisanego w punkcie IV (odpowiednio V aktu oskarżenia) podmiotem pokrzywdzonym jest (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., odnośnie czynu opisanego w punkcie V (odpowiednio VII aktu oskarżenia) z kwalifikacji prawnej eliminując art. 297 § 1 k.k. i ustalił, że podmiotem pokrzywdzonym jest (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., odnośnie czynu opisanego w punkcie VI (odpowiednio VIII aktu oskarżenia) przyjmując, iż kwota leasingu wyniosła 455.960 zł netto, a nadto ustalił, iż popełnienia wszystkich tych czynów oskarżony dopuścił się działając w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób, tj. w warunkach określonych w art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 roku i przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. uznał go za winnego popełnienia czynów wyczerpujących dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, za co na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 294 § 1 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę pozbawienia wolności w rozmiarze 2 (dwóch) lat oraz karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 100,00 (stu) zł;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego **M. S.** kary połączył i wymierzył mu kary łączne: pozbawienia

wolności w rozmiarze 2 (dwóch) lat oraz grzywny w wysokości 320 (trzystu dwudziestu) stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 100,00 (stu) zł;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. oraz art. 73 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu **M. S.** na okres próby 5 (pięciu) lat i oddał go pod dozór kuratora sądowego;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **M. S.** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę:

- na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 551.720,13 zł do solidarnej odpowiedzialności z T. B.;

- na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 97.593,81 zł do solidarnej odpowiedzialności z T. B.;

- na rzecz (...) SA z siedzibą w Ł. jako następcy prawnemu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. kwoty 281.479,92 zł;

VI. oskarżonego **D. W.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I (punkcie IV aktu oskarżenia), tj. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. uznał go za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku i za to na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 294 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 295 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt. 3 k.k. oraz art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 80,00 (osiemdziesięciu) zł;

VII. na podstawie art. 231 § 1 k.p.k. nakazał pozostawić u osoby godnej zaufania P. N. dowód rzeczowy w postaci jachtu motorowego marki (...) o numerze (...);

VIII. zasądził od oskarżonego **M. S.** na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł powiększoną o kwotę 414 (czteryście czternaście) zł jako stawkę podatku VAT naliczonego od tej kwoty tytułem poniesionych przez nich kosztów zastępstwa procesowego;

IX. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k., art. 2 ust. 4, art. 3 ust. 1, art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego **M. S.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 6.700 (sześć tysięcy siedemset) zł tytułem opłat sądowych i obciążył go kosztami procesu w 5/6 częściach;

X. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego **D. W.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 (czteryście) zł tytułem opłaty sądowej i obciążył go kosztami procesu w 1/6 części.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońców obu oskarżonych.

Obrońca oskarżonego D. W. zaskarżył wyrok w całości zarzucając naruszenie przepisów postępowania a mianowicie:

2.1. art. 410 kpk poprzez pominięcie treści wyjaśnień współoskarżonego M. S. złożonych podczas rozprawy w dniu 28 września 2017r. (k. 2364), na której oskarżony M. S. przyznał, iż wprowadził oskarżonego D. W. w błąd co do faktu wyprodukowania nowego jachtu celem oddania go w leasing, co w konsekwencji doprowadziło do dokonania przez sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych polegających na tym, iż D. W. zrealizował znamiona podmiotowe przestępstwa oszustwa, w sytuacji w której nie wiedział on, iż jacht będący przedmiotem umowy leasingu w rzeczywistości nie istnieje lub jego parametry, w tym rok produkcji, są odmienne od parametrów przedstawionych przez współoskarżonego M. S., co z kolei oznacza, iż oskarżony D. W. nie obejmował zamiarem bezpośrednim znamion przedmiotowych czynu z art. 286§1 kk, a zatem nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa;

2.2. art. 410 kpk poprzez pominięcie:

a) treści zeznań świadków M. B. (1) oraz R. S. z których wynika, iż leasingowany przez oskarżonego D. W. jacht istniał i w przekonaniu oskarżonego D. W. był to nowo wyprodukowany jacht opisany w umowie leasingu, zgodnie

z oświadczeniem i zapewnieniami złożonymi przez oskarżonego M. S., tj. zeznań świadka M. B. (1) (k. 2216v-2217), który przyznał, iż oskarżony D. W. podejmował próby wyczarterowania przedmiotowego jachtu, zeznań świadka R. S. (k. 2180), który przyznał, iż osobiście widział przedmiotowy jacht – co doprowadziło sąd I instancji do dokonania błędnego ustalenia, jakoby oskarżony D. W. wiedział o tym, iż przedmiotowy jacht nie jest własnością oskarżonego M. S. oraz nie jest jachtem nowo wyprodukowanym, a w konsekwencji do przypisania oskarżonemu D. W. działania z zamiarem kierunkowym popełnienia zarzucanego mu przestępstwa oszustwa poprzez wprowadzenie w błąd co do roku produkcji jachtu, w sytuacji gdy on sam znajdował się pod wpływem takiego błędu;

b) treści zeznań świadka R. K. (k. 2262), z których wynika, iż świadek, jako rzeczoznawca, nie był w stanie po dokonaniu oględzin jachtu jednoznacznie stwierdzić, czy przedmiotowy jacht jest jachtem fabrycznie nowym, co doprowadziło sąd I instancji do ustalenia niepełnego stanu faktycznego sprawy, z pominięciem okoliczności, iż D. W. jako amator w tematyce żeglarstwa tym bardziej nie miał możliwości wykrycia błędu co do daty produkcji jachtu, w który został wprowadzony przez oskarżonego M. S.;

2.3. art. 7 w zw. z art. 192§2 kpk poprzez niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego ocenę zeznań świadka M. B. (1), a także zaniechanie przesłuchania go na rozprawie w obecności biegłego lekarza psychiatry bądź biegłego psychologa, w sytuacji w której zachodzą wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, tj. świadek M. B. (1) podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 14 marca 2017r. (k. 2215v oraz k. 2216v) przyznał, iż od 2013r. przyjmuje leki antydepresyjne, a obecnie ma stwierdzoną depresję, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mającym wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, iż oskarżony D. W. wiedział o tym, iż jacht będący przedmiotem leasingu nie jest jachtem fabrycznie nowym, a zatem, w porozumieniu z oskarżonym M. S., działał z zamiarem bezpośrednim popełnienia zarzucanego im czynu

2.4. art. 7 w zw. z art. 5§2 kpk poprzez:

a) błędną ocenę dowodów z wyjaśnień współoskarżonego M. S. oraz zeznań świadków M. B. (1) oraz R. S., z pominięciem zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, skutkującą dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych polegających na tym, iż udzielenie przez oskarżonego M. S. oskarżonemu D. W. pożyczki środków pieniężnych pochodzących ze sprzedaży (...) S.A. jachtu było korzyścią majątkową dla której oskarżony D. W., poprzez wprowadzenie w błąd pracowników ww. leasingodawcy, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem, w sytuacji w której zarówno z wyjaśnień współoskarżonego M. S., jak również z zeznań ww. świadków nie wynika w żaden sposób, aby D. W. wiedział, iż jacht będący przedmiotem leasingu nie istnieje lub istniejący jacht, okazany mu przez współoskarżonego M. S., jest własnością innego podmiotu bądź też różni się parametrami, w tym rokiem produkcji, od jachtu będącego przedmiotem umowy leasingu, co oznacza, iż oskarżony D. W. sam pozostawał w błędzie co do faktu zawarcia umowy leasingu jachtu fabrycznie nowego, D. W. składał jakiegokolwiek oświadczenie, iż jacht będący przedmiotem leasingu jest jachtem fabrycznie nowo wyprodukowanym, oskarżony D. W. zawarł ze współoskarżonym M. S. porozumienie obejmujące wspólną realizację znamion zarzucanego im czynu zabronionego;

b) poprzez błędną ocenę dowodów z dokumentów tj. (...) wraz z dokumentacją, umowa sprzedaży jachtu z dnia 14 listopada 2014r., umowa pożyczki z dnia 3 stycznia 2015r., niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego skutkującą dokonaniem przez sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych, polegających na przyjęciu, iż oskarżony D. W. złożył jakiegokolwiek oświadczenie, iż leasingowany jacht miał być fabrycznie nową jednostką, w sytuacji gdy z materiału dowodowego w sprawie, w tym w szczególności umowy sprzedaży z dnia 14 listopada 2014r. wynika wprost, iż oświadczenie takie złożył wyłącznie współoskarżony M. S., oskarżony D. W. działał z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej polegającej na udzieleniu mu pożyczki przez współoskarżonego M. S., w sytuacji gdy warunki udzielonej pożyczki nosiły znamiona praktyk lichwiarskich (kwota pożyczonego kapitału wynosiła 340.000 zł, natomiast prowizja wyniosła 102.000 zł);

2.4. art. 424§1 kpk polegające na braku w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jasno sformułowanych zarówno motywów i argumentów jakimi kierował się sąd I instancji przesądzając o winie oskarżonego D. W. w zakresie

zarzucanego mu czynu, w tym w szczególności braku odniesienia się do realizacji przez oskarżonego D. W. znamion podmiotowych zarzucanego mu czynu

i wnosząc o:

o zmianę zaskarżonego wyroku polegającą na uniewinnieniu oskarżonego D. W..

Obrońca oskarżonego **M. S.** zaskarżył wyrok w zakresie czynów opisanych w pkt. II i III wyroku (czyn III i V aktu oskarżenia) co do winy na korzyść oskarżonego zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mianowicie ustalenie iż oskarżony M. S. w przedmiotowej sprawie działał z zamiarem kierunkowym, tj. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (również w zakresie czynów, co do których oskarżony się nie przyznał do winy), podczas gdy z zeznań T. B. oraz wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie w dniu 28 września 2017r. wynika, iż co do tych dwóch czynów oskarżony nie tylko nie odniósł korzyści majątkowej, ale wręcz nie obejmował swoim zamiarem realizacji pozostałych znamion przestępstwa oszustwa, bowiem oskarżony zakładał, że obydwa faktycznie istniejące jachty, na które udzieliły leasingu (...) SA oraz (...) SA, zostały wykupione przez T. B. od spółki (...), a następnie po kupnie przez M. S. miały być leasingowane przez wymienionych wyżej pokrzywdzonych dla T. B.,

- oskarżeni wprowadzali w błąd przedstawicieli firm leasingowych po to, by przejąć w posiadanie kwoty pieniężne przekazywane tytułem leasingów i czynili z nich użytek inny niż określony w zawartych z leasingodawcami umowach, podczas gdy w zakresie czynów II i III wyroku oskarżony M. S. nie wiedział o ewentualnym braku wykupu jachtów przez świadka T. B. od spółki (...) oraz nie wiedział o dokonanych przez T. B. zamianach numerów jachtów i braku spłaty obu leasingów, a wszelkie środki z tytułu tejsze umowy uzyskał T. B., a więc o wprowadzeniu w błąd firm leasingowych przez oskarżonego S. nie może być mowy,

- w zakresie czynów opisanych w pkt. III i V aktu oskarżenia działania oskarżonego M. S. należy zakwalifikować jako pomocnictwo do dokonania przestępstwa oszustwa, podczas gdy do popełnienia czynu w tej formie zjawiskowej konieczny jest zamiar po stronie sprawcy, a w przypadku tych czynów, do których oskarżony się nie przyznaje, po jego stronie nie było żadnego zamiaru realizacji znamion czynu zabronionego

i wnosząc o :

- uchylene orzeczenia o karze łącznej

- w zakresie czynu opisanego w pkt. III wyroku o zmianę wyroku przez uniewinnienie

- w zakresie czynu opisanego w pkt. III wyroku o zmianę wyroku przez uniewinnienie

- w zakresie pozostałych czynów, na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. przy zastosowaniu art. 4§1 kk, o połączenie orzeczonych wobec oskarżonego M. S. kar i wymierzenie mu kary łącznej pozbawienia wolności w rozmiarze 2 lat oraz grzywny w wysokości 300 stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 100 zł z zastosowaniem zasady pełnej absorbcji, z zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres 5 lat oraz naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz:

(...) S.A. z siedzibą w Ł. jako następcy prawnemu (...) Sp. Z o.o. z siedzibą w Ł. kwoty 281.479,92 zł

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 97.593,81 zł do solidarnej odpowiedzialności z T. B..

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelację wniósł obrońca oskarżonego D. W. zaskarżając wyrok w całości co do reprezentowanego przez niego oskarżonego.

Zgodnie z art. 457 § 2 k.p.k., jeżeli sąd zmienia lub utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uzasadnienie sporządza się na wniosek strony. Wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku został złożony właśnie przez obrońcę oskarżonego D. W.. W związku z tym niniejsze uzasadnienie, zgodnie z art. 423 § 1a k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 zd. 2 k.p.k., ogranicza się wyłącznie do tych części wyroku oraz zarzutów apelacyjnych, które dotyczą właśnie tego oskarżonego.

Apelacja jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza wyroku zapadłego w stosunku do oskarżonego D. W. przez pryzmat zarzutów apelacyjnych i ich argumentacji, kwestionujących dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę przy uwzględnieniu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i treści przeprowadzonych dowodów, zdaniem Sądu Apelacyjnego nie daje żadnych, ale to żadnych podstaw do ich podzielenia.

Wprawdzie oskarżony D. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednakże materiał dowodowy w postaci wyjaśnień współoskarżonego M. S., zeznań świadków M. B. (1) i R. S. oraz treści zabezpieczonej w aktach sprawy dokumentacji leasingowej i bankowej pozwala na jednoznaczne i bezsporne przypisanie mu winy.

Poza sporem jest, iż istotą prawidłowego rozstrzygnięcia tej sprawy było faktyczne ustalenie modus operandi współoskarżonych, relacji ich łączących, wzajemnych powiązań, decyzji oraz działań i w konsekwencji dokonanie ich prawidłowej oceny prawnej. I takowej, co jeszcze raz Sąd Apelacyjny podkreśli, prawidłowej oceny Sąd orzekający dokonał. W sposób wszechstronny i wyczerpujący, rzec by można perfekcyjny w oparciu o całościową i kompleksową ocenę dowodów prawidłowo ustalił, że oskarżony D. W. był świadomie zaangażowany w inkryminowane zdarzenie. Co istotne ustaleń tych Sąd dokonał w oparciu o te same dowody osobowe ocenę których w uzasadnieniu apelacji kwestionuje skarżący. Co istotne w wypadku oceny czynu zarzucanego oskarżonemu ocena ta została oparta nie tylko na wyjaśnieniach współoskarżonego M. S., ale także niezwykle istotnych zeznaniach świadków M. B. (1) i R. S. uzupełnionych o dokumentację leasingową.

Nie można też uciec od stwierdzenia, iż przedmiotem niniejszej sprawy ocenianej całościowo było sześć przestępczych działań popełnionych w różnych konfiguracjach osobowych przy tożsamym modus operandi polegającym generalnie na pozyskaniu pieniędzy z umowy leasingu przy fikcyjnym przedmiocie leasingu, bądź w ogóle jego braku. De facto bezpośrednim i głównym celem działania współsprawców było pozyskanie środków finansowych, drugorzędna zaś korzystanie z przedmiotu leasingu. Przestępcze współdziałanie zarzucone oskarżonemu było ostatnim w procedurze przypisanym oskarżonemu M. S., a jest to o tyle istotne, że w swoich wyjaśnieniach przyznając się do winy wręcz rutynowo opisuje cel oraz sprawdzony wcześniej sposób pozyskania środków pieniężnych, jednocześnie wskazując siebie jako jedynie formalnego dostawcę. Jego realizacja w wypadku czynu przypisanego oskarżonemu D. W. była o tyle czytelniejsza, że zaangażowani w nią zostali świadkowie M. B. (1) i R. S.. Dla unaocznienia ustalonego przez współoskarżonych sposobu działania istotne pozostają zeznania właśnie tych świadków, którzy realizując zlecenie przez M. S. na rzecz D. W. czynności dokonali też oceny ich wspólnego przedsięwzięcia, którą zaprezentowali w złożonych w sprawie zeznaniach.

I tak na prośbę przebywającego za granicą M. S. M. B. (1) przekazał R. S. kwotę 365.000 złotych celem dostarczenia jej D. W.. Jednocześnie świadek przyznał, że domyślał się, że ten leasing dla (...) jest fikcją, a wynikało to z treści rozmów prowadzonych pomiędzy M. S., a R. S..

Z kolei R. S. na prośbę D. W. jeździł do G. po pieniądze z leasingu, które przekazał mu tam M. B. (1). R. S. wprost zeznał, że M. S. i D. W. dogadali się co do sposobu pozyskania środków finansowych, których potrzebował D. W.. A ów sposób to omówione wyżej współdziałanie oskarżonych.

W tym miejscu należy kategorycznie podkreślić, iż analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w kontekście całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego na rozprawie głównej, jednoznacznie

wskazuje, że Sąd Okręgowy swoje ustalenia oparł na całokształcie prawidłowo przeprowadzonych, a następnie wszechstronnie i wnikliwie ocenionych dowodów, nie pomijając żadnej istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności. Rozważał okoliczności tak niekorzystne, jak i korzystne dla oskarżonych. Respektował przy tym zarówno zasady prawidłowego rozumowania jak i wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Zwłaszcza te elementy nabrały w sprawie pierwszorzędno znaczenia bowiem oskarżony D. W. nie przyznając się do winy, odmówił, do czego miał niekwestionowane prawo, złożenia wyjaśnień. Dlatego też stanowisko Sądu meriti w zakresie oceny dowodów jest generalnie wolne od sugerowanej przez obrońcę obrazy przepisów art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 5 2 k.p.k. oraz 424 § 1 k.p.k. Ma zatem co do zasady walor swobodnego i znajduje pełną ochronę prawa procesowego.

Powyzsza wstępna, na razie ogólna ocena była niezbędna w świetle systematyki i konstrukcji zarzutów apelacyjnych i ich uzasadnienia. Otóż skarżący cytując fragmenty wypowiedzi niejednokrotnie wyrwane z kontekstu, niejednokrotnie uzupełnione o własne stwierdzenia, wskazuje je za podstawę błędnych ustaleń faktycznych.

Przechodząc do ich szczegółowej analizy trudno zgodzić się z obrazą art. 410 k.p.k. (**zarzut 2.1.**) poprzez pominięcie wyjaśnień M. S. z k.2364, kiedy to jak cytuje skarżący: „przyznał, że wprowadził oskarżonego D. W. w błąd, co do faktu wyprodukowania nowego jachtu celem oddania go w leasing”. Czyni to jednak wyłącznie na potrzeby tworzonej linii obrony.

Sąd Apelacyjny wskazuje skarżącemu, iż powoływana wypowiedź M. S. (k.2364) brzmi: „Przyznaję się tu do wprowadzenia w błąd (...)i pana W.”. Wnikliwa analiza całości wyjaśnień M. S. odnośnie tego zarzutu z k. 1484 i k.2364-2364odw. przekonuje, że co do opisu całości wspólnego przedsięwzięcia oskarżonych, są one jednakże i nie wymagały odrębnego omówienia. Dlatego też Sąd Okręgowy powołał je łącznie na str. 20 pisemnego uzasadnienia wyroku. Brak zatem podstaw do uznania by obraził przepis art. 410 k.p.k.

Celem obalenia wniosku wywiedzionego z tego zarzutu, a przypomnijmy jest nim nie wypełnienie przez oskarżonego znamion podmiotowych przestępstwa oszustwa poprzez wykazanie nieświadomości, że jacht będący przedmiotem umowy leasingu w rzeczywistości nie istnieje lub jego parametry są odmienne od przedstawionych przez M. S., dokonajmy analizy tego elementu, ale w całokształcie działania oskarżonych nie tracąc z pola oceny głównego ich celu. Wynika on wprost z wyjaśnień oskarżonego M. S. k.1484 cytując: „D. potrzebował pieniędzy i chciał, żeby wyleasingować jacht, a pieniądze uzyskane przekazać mu w formie pożyczki. Wystawiłem fakturę dla leasingu i umowa leasingowa została zawarta. Ja okazałem jacht, który użytkowałem, a formalnie należał do (...). Tabliczka stara została zdemonstrowana i przyklejona nowa”.

Ustalenia faktyczne nie są dotknięte błędem. Z wypowiedzi M. S. „wystawiłem fakturę dla leasingu” wprost wynika, iż był jedynie „formalnym dostawcą” za pełną aprobatą D. W.. Niezastąpione przy ocenie tego elementu pozostają powołane wyżej zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Celem było pozyskanie przede wszystkim środków pieniężnych i to w maksymalnej wysokości, a taką gwarantuje jacht fabrycznie nowy w dobrym stanie technicznym (art. 1. § 2 umowy sprzedaży k.408). Warunkiem niezbędnym wypłaty środków pieniężnych było dokonanie odbioru przedmiotu sprzedaży. Takowej oskarżeni, chociaż skarżący w swej argumentacji tego faktu nie powołuje, dokonali czego dowodzi protokół odbioru (k.411). Wynika z niego, iż przedmiot sprzedaży został odebrany w stanie zgodnym z ustaleniami przywołanej umowy sprzedaży. Jednocześnie Sąd Apelacyjny wskazuje, iż analiza tych dokumentów obala zarzuty skarżącego zawarte w **pkt 2.4.a tiret(2) i 2.4.b tiret(1)** bowiem podpisanie protokołu odbioru przez oskarżonego (k.411) jest niczym innym jak oświadczeniem, iż leasingowany jacht jest jachtem nowym.

Wracając do analizy pierwszego zarzutu można pokusić się o stwierdzenie, iż na dzień zawarcia umowy leasingu i odbioru jachtu oskarżonemu D. W. drugorzędną kwestią było czy jacht jest fabrycznie nowy czy też był jednostką używaną. Celem głównym było pozyskanie środków pieniężnych, zaś jacht, a de facto faktura jego zakupu środkiem do pozyskania pieniędzy.

Natomiast nie budzi najmniejszej wątpliwości prawidłowo ustalony fakt, iż oskarżony miał pełną świadomość co do tego, iż jacht ten nie był fabrycznie nowy. Dowiedzie tego szczegółowa analiza prowadzona niżej tu skupić się należy i

poddać analizie cytowane wyżej wyjaśnienia oskarżonego M. S.. Wynika z nich, iż okazał D. W. jacht należący do (...). Oczywiście oczywistością pozostaje, iż w chwili okazania oskarżony musiał zorientować się, iż okazywany jacht nie jest fabrycznie nowy. Widocznych śladów używalności dowiodły późniejsze oględziny, o czym niżej. Tu Sąd Apelacyjny stwierdzi, iż biorąc pod uwagę zabezpieczoną dokumentację, opisane ślady używalności jachtu w zestawieniu z oceną osoby oskarżonego (człowiek światły, wykształcony, pracujący w biznesie, pasjonat żeglarstwa, a przynajmniej się nim interesujący) dowodów na to, iż jacht ten był wcześniej używany nie mogła dostrzec jedynie osoba, która by ich dostrzec nie chciała. Bezpośrednim też dowodem co do omawianej okoliczności są zeznania świadka M. J. (k. 2142-2143) reprezentującego leasingodawcę, któremu podczas oględzin towarzyszył D. W.. Dokonując ich analizy nie sposób nie dopatrzeć się w odtwarzanym przez świadka zachowaniu oskarżonego, że ma świadomość co do tego, iż okazywany jacht nie jest jednostką nową. Mowa tu o tłumaczeniu przez oskarżonego, iż jacht nie musi mieć oznaczenia i zestawieniu tej okoliczności z protokołem odbioru (k. 411).

Dokonując analizy zarzutu **2.2.a.** Sąd Apelacyjny nie dopatruje się podnoszonej tu obrazy art. 410 k.p.k. Skarżący zarzuca tu pominięcie treści zeznań świadków M. B. (2) i R. S. z których wynika, iż leasingowany przez oskarżonego jacht istniał i w przekonaniu oskarżonego był to nowo wyprodukowany jacht opisany w umowie leasingu. Sąd Okręgowy dokonał analizy zeznań wskazanych świadków tyle, że zeznawali oni co do zupełnie innych, dodajmy istotnych w sprawie i wskazanych wyżej okoliczności. Natomiast nie dokonywał takowej analizy co do wskazywanych w tym zarzucie okoliczności. A to między innymi dlatego, że co do tych okoliczności wypowiedzi były zdawkowe i przez to nieistotne dla oceny całokształtu sprawy. Natomiast z pewnością są nieco odmienne w treści niż cytowane przez skarżącego w pkt 2.2.a. Sąd Apelacyjny dokonał wnikliwej analizy zeznań obu świadków i stwierdza, iż skarżący stosuje podobny zabieg jak przy formułowaniu zarzutu z pkt. 2.1. I tak świadek M. B. (1)(k.2216odw.-2217) zeznał, iż odmówił oskarżonemu wyczarterowania łódki motorowej (...) bo chciał ją wyczarterować za zbyt niską cenę. Nie miał natomiast wiedzy odnośnie tego czy miała być to jego (oskarżonego) łódka. Tymczasem skarżący podnosi, iż świadek przyznał, że oskarżony podejmował próby wyczarterowania **przedmiotowego jachtu**. Z kolei z zeznań R. S. miałoby wynikać, iż osobiście widział przedmiotowy jacht. Tymczasem dokonana przez Sąd Apelacyjny analiza tych zeznań (k.2180) dowodzi, że świadek widział łódź zakupioną przez oskarżonego. Tyle tylko, że z dalszej wypowiedzi świadka wynika, iż pokazywał mu ją oskarżony S. jeszcze przed sprzedażą i wydaje mu się, iż była to ta sama łódź.

Sąd Apelacyjny wobec powyższego czuje się zwolniony z głębszej oceny wskazanych dowodów albowiem dotychczasowa argumentacja, a zwłaszcza jej prezentacja, jest zupełnie nieuzasadnioną polemiką z prawidłowymi ustaleniami Sądu sprowadzającymi się do stwierdzenia, iż oskarżony miał pełną świadomość, iż nabyty jacht nie jest jachtem nowo wyprodukowanym.

Tej oceny nie obala zawarty w pkt. 2.2.b zarzut pominięcia treści zeznań świadka R. K. rzeczoznawcy dokonującego na zlecenie leasingodawcy oględzin i wyceny przedmiotowego jachtu. Skarżący wskazuje tu, iż R. K. po dokonaniu oględzin nie był w stanie jednoznacznie stwierdzić, czy przedmiotowy jacht jest jachtem nowym, gdy tymczasem dokonana przez Sąd Apelacyjny analiza jego zeznań k.2262-2263 wykazała, zresztą zbieżnie z ustaleniami Sądu Okręgowego, że problemy nastęrczała identyfikacja łodzi i jej wycena, natomiast nie budził wątpliwości fakt, że jacht był używany i to przez okres dłuższy aniżeli wynikający z okresu od momentu jego wydania do chwili przeprowadzenia oględzin.

Kontynuując analizę kolejnych zarzutów apelacji żadną miarą nie można podzielić zawartego **w pkt. 2.3** zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. Sąd Apelacyjny dokonał wnikliwej analizy protokołu przesłuchania świadka M. B. (1) (k.2215-2219). Nie budzi on najmniejszych wątpliwości co do prawidłowości przeprowadzenia tej czynności procesowej. Sąd Okręgowy miał świadomość, iż świadek ma stwierdzoną depresję i przyjmuje leki antydepresyjne. Stąd też decyzja o przeprowadzeniu przesłuchania świadka pod nieobecność oskarżonych. Sąd Okręgowy nie powziął jakichkolwiek wątpliwości co do zaistnienia przesłanek wymienionych w art. 192 § 2 k.p.k., w konsekwencji nie widział konieczności i potrzeby przesłuchiwanie M. B. (1) z udziałem biegłego lekarza psychiatry bądź biegłego psychologa. Podnieść przy tym należy, iż obrońca (wprawdzie substytut) oskarżonego D. W. nie wnosił o, jak w sformułowanym zarzucie, przeprowadzenie tego dowodu na rozprawie. Zatem w oparciu o dostępny materiał dowodowy, w tym przede wszystkim analizę protokołu rozprawy z 14 marca 2017 roku, trudno dopatrzeć się potrzeby

dopuszczenia sformułowanego w omawianym zarzucie dowodu. Tym bardziej trudno, w świetle wskazanych wyżej ustaleń, obciążać brakiem inicjatywy dowodowej w tym przedmiocie Sąd Okręgowy.

Trudno też podzielić zdanie skarżącego co do oceny wiarygodności świadka. Tej oceny Sąd Okręgowy dokonał w pisemnych motywach wyroku. W konsekwencji Sąd Apelacyjny nie podzielił wywiedzonego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Wbrew odmiennej ocenie zawartej w tym punkcie apelacji, nie ma żadnych podstaw do skutecznego kwestionowania dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych i stwierdzenia, iż oskarżony wiedział o tym, że jacht będący przedmiotem leasingu nie jest jachtem fabrycznie nowym. W tym przedmiocie przeprowadził prawidłowy i kompletny wywód. Logicznie i perfekcyjnie okoliczność tę wykazał, a logika i prawidłowa ocena wiarygodności zeznań świadka M. B. (1) były między innymi podstawą tych ustaleń.

Odnosząc się z kolei do **zarzutu z pkt. 2.4.a, b** jakoby zaskarżone orzeczenie zapadło z obrazą przepisu art. 5 § 2 k.p.k., Sąd Apelacyjny stwierdza, iż obrońca D. W., w istocie rzeczy doszukuje się naruszenia w/w przepisu w wyniku przyjęcia przez Sąd Okręgowy, niekorzystnej dla niego, choć wpływającej ze swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego M. S. oraz zeznań świadków M. B. (1) i R. S. i wynikającej z nich wersji wydarzeń i stara się – na tle przeprowadzonych dowodów uzupełnionych o dowolne twierdzenie, że D. W. nie składał oświadczenia, iż jacht będący przedmiotem leasingu jest jachtem nowo wyprodukowanym – kreować niedające się usunąć wątpliwości, żądając rozstrzygnięcia ich na korzyść oskarżonego. Przedmiotowego stanowiska nie sposób jednak podzielić. Po pierwsze dlatego, że zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k., gdyż dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania – niedające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów, a zatem przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny (patrz postanowienia Sądu Najwyższego - z dnia 10.10.2013 r., LEX nr 1400594 oraz z dnia 06.02.2013 r., V K.K. 270/12 LEX nr 1293868). Podniesienie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. wyklucza zatem możliwość skutecznego wysunięcia zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy nie miał podstaw, aby powziąć wątpliwości, o których mowa w w/w przepisie, zachodziła bowiem sytuacja, gdy ustalenia faktyczne zależały od oceny konkurujących ze sobą dowodów, z którego to zadania Sąd I instancji, co już wyżej wykazano wywiązał się należycie, nie naruszając zasady swobodnej oceny dowodów. W rezultacie, przyjętej przez Sąd Okręgowy wersji wydarzeń, choć niekorzystna dla oskarżonego nie sposób jest – co do zasady – skutecznie zakwestionować. W tym stanie rzeczy to, że apelujący kwestionuje poczynione przez Sąd meriti ustalenia faktyczne, absolutnie nie oznacza wystąpienia przesłanek, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k.

Zupełnie nieuzasadnionym by nie rzec dowolnym pozostaje zarzut obrazy art. 424 § 1 k.p.k. sformułowany w **pkt. 2.4.** Sąd Apelacyjny nie doszukał się w uzasadnieniu apelacji jakiegokolwiek szerszej argumentacji tego zarzutu. Czuje się więc zwolniony z głębszej jego analizy. Wskaże jednak, że w pisemnych motywach wyroku, wymienił jakie fakty uznał za udowodnione, a jakie za nieudowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Ocena ta jako prawidłowa zasługuje na aprobatę i odnosi się również do sugerowanego, ale nie znajdującego odniesienia w omówionych dowodach, działania oskarżonego w usprawiedliwionym błędzie.

Kończąc analizę zarzutów nie sposób nie podkreślić, że omówiony osobowy materiał dowodowy jest druzgocący i generalnie znalazł odbicie w wartości zarzutów apelacyjnych. Nie odnosi się to rzecz jasna do jakichkolwiek braków merytorycznych bo takowych Sąd Apelacyjny nie stwierdził lecz mówi o wytrąceniu skarżącemu argumentów, które dawałyby możliwość ich podzielenia przynajmniej w najdrobniejszym, istotnym dla rozstrzygnięcia, zakresie.

Trzeba przyznać, że skrupulatne, drobiazgowo i wyczerpujące przeprowadzenie postępowania dowodowego i w konsekwencji logiczna, wielowątkowa i praktycznie kompletna jego ocena okazała się miazdząca.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

O kosztach sądowych za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 634 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).